

Meno: Nina Vašková

Vek: 13 rokov

Alergia

Opäť som od babky dostala na narodeniny dezert s alkoholom, aj keď som ju na fakt, že takýto typ sladkostí neznášam, upozornila už päťkrát. Prvý mi dala na moje desiate narodeniny. Vtedy ju upozornila aj mama, ktorá mi hneď po príchode domov dezert zobrala a odložila do skrinky, kde som sa nevedela dostať. Otcovi povedala, že ho o týždeň daruje kolegyni, ktorá, mimochodom, tiež takýto typ dezertu neznáša. Vychádzalo mi z toho, že ona neznáša dotyčnú kolegyniu.

Teraz mám už 15 rokov a úmysel darovať dezert "kamoške" mám ja. V poličke sa už povaľuje síce vyše polroka, ale biely nádyh čokolády iba zvýši môj úmysel. Už o 3 dni má Laura narodky. Pozvánky pritom posielala poštou už pred dvoma týždňami. Vtedy by som jej asi kúpila minimálne mliečnu čokoládu priemernej značky. Teraz sa však situácia zmenila.

Všetko sa začalo, keď sme asi pred mesiacom išli na triednu exkurziu do Liptovského Mikuláša. Po dlhej ceste autobusom sme mali možnosť obdivovať múzeum Janka Kráľa a neskôr sme plánovali navštíviť spolok Tatrín. Predtým nás našťastie čakal čas na obed a prechádzky po námestí. Ja s Laurou a ešte pár kamarátkami sme zamierili do reštaurácie, v ktorej si každá z nás objednala, samozrejme, kebab. To je určite typické výletové jedlo každého tínedžera, keďže nám ho obvykle rodičia

nedovolia. Vyšli sme von a na ešte mokrej lavičke od dažďa sme jedlo do seba rýchlo nahádzali. Neskôr sme sa rozdelili, lebo Laura nechcela pokračovať v pláne s dievčatami, oznámila nahlas bez môjho súhlasu, že máme vybaviť nejakú súkromnú záležitosť vo dvojici.

Keď všetci odišli, zjavil sa jej úsmev na tvári a nadšene mi oznámila, že neďaleko je kaviareň, do ktorej túžila už dlhšiu dobu zájsť, pretože jej kamarátka, ktorá v Liptovskom Mikuláši býva, povedala, že je to najlepšia kaviareň, v akej kedy bola. Jediný problém bol, že tá kaviareň sa nachádzala na ulici, kde už sme nemali ísť. Laure to bolo celkom jedno a prehovárala ma, aby som tam išla s ňou. Síce som veľmi nechcela, keďže som po rodičoch dosť naivná, nakoniec som súhlasila.

Vošli sme dnu. Vyzeralo to tam veľmi pekne, tak sme sa usadili a objednali si dve horúce čokolády, ktoré sme naozaj potrebovali, keďže vonku mrzlo. Vypili sme čokolády, zaplatili sme a keďže bolo už neskoro, myslela som, že budeme rýchlosťou blesku utekať k ostatným. Ale Laura začala preskakovať na mieste a vyhrklo z nej, že potrebuje ísť ešte urýchlene na toaletu. Vraj ju mám čakať, pretože to bude sekundička. Zdrobneniny sa vyskytovali v jej slovníku veľmi často. Mali sme zhruba desať minút, tak som si obliekla svoju hrubú vetrovku, šál, čiapku. Prešlo asi osem minút a bolo mi veľmi nepríjemne, ako na mňa čašníčky pozerali, takže som išla Lauru skontrolovať. Prišla som na WC, ktoré sa nachádzalo pri východe a nemilo ma prekvapilo, že tam Laura nebola.

Rýchlo som vybehla z kaviarne a šprintovala ulicami. Našťastie mám veľmi dobré orientačné schopnosti. Posledná ulička a mala som byť na mieste. Najprv som zbadala nahnevanú učiteľku, spoza nej však bolo jasne vidno Lauru a jej pre mňa nečakaný blažený úškrn. Modlila som sa, aby som aspoň nebola jediná, na ktorú museli čakať. Učiteľka hneď spustila monológ o tom, ako som si dovoľila ísť tam, kde sme nemali čo hľadať. Vraj som mala počúvať Lauru a ostať v blízkosti miesta stretnutia. Chcela som niečo povedať, ale učiteľka ma nepustila k slovu. Keď skončila, povedala som iba tiché - *Prepáčte*. Všetci sa na mňa pozerali a niečo si šuškali. Situácie podobné tejto sú mi veľmi nepríjemne, a tak som sa zo všetkých síl snažila neplakať, aj keď som mala v hrdle gudžu a v očiach slzy.

Keď sme sa pohli, všetci sa začali na mne smiať. Jediné, čo som chcela, bolo ísť domov. Po čase som sa predsa len zmohla na slová a opýtala som sa Laury, prečo odišla bezo mňa a navyše urobila zo seba slečnu starostlivú a opatrnú. Ona sa zasa iba uškrnula. Dievčatá za mnou a Laurou počuli, o čom sa rozprávame, ale vedela som, že sú na Laurinej strane a informáciu si nechajú pre seba, aby z toho prípadne v budúcnosti niečo vytlačili.

Je tu deň oslavy. Moja aj Laurina mama si myslia, že sme stále najlepšie kamarátky, takže sa celkom obávam, čo ma bude čakať. V aute ma mama informovala o celom programe a hlavne zdôraznila, ako veľmi si dala Laura záležať, aby bolo všetko dokonalé. Mama si myslela, že to je pre nás, aby sme mali zábavu, no ja som vedela, prečo sa tak snaží. Na oslave mal byť okrem

masy ľudí, čo pozvala aj Michal, chlapec, do ktorého bola priam zbláznená. Koniec koncov mi to aj povedala, keď sme písali pozvánky.

Dorazili sme. Hudbu bolo počuť cez celú ulicu. Vošli sme do obrovskej haly, kde sa oslava mala konať a prvé, čo som si všimla okrem ľudí, ktorých bolo neúrekom, boli kvety. Veľa kvetov. Jasné. Keď sme plánovali oslavu, žiadne kvety nespomínala. Určite sa pýtate, prečo z toho robím takú drámu. Som alergická na peľ. Veľmi alergická. A Laura to veľmi dobre vedela. Vedela som, že sa ma opäť snaží strániť, tak som sa rozhodla, že ju v tom nenechám a obrátim situáciu na svoju stranu. Keď sa všetci postavili do kruhu, v ktorom strede bola Laura, postavila som sa tak, aby som išla ako posledná.

V ruke som sebaisto držala narodeninovú tašku s už asi rok starým dezertom. Už som na rade. Podala som Laure ruku a aj napriek tomu, že na moju uplakanú červenú tvár nebol najlepší výhľad, všetci sa na mňa pozerali ako na každého predtým. Najprv som začala normálne, popriala som je všetko dobré. Potom však pod vplyvom následkov alergie spustili moje ústa nečakaný monológ. Začala som vravieť, ako jej odpúšťam, že ma nechala v podniku, ako dala všade kvety aj keď vie, že som prehnane alergická a mnoho ďalších vecí, čo mi spravila a nikdy sa za ne neospravedlnila. Všetci iba mlčky stáli s otvorenými ústami. Niektorí sa, samozrejme, začali smiať. Cítila som, ako sa jej začala potiť ruka, tak som jej do nej dala tašku s dezertom a išla som na svoje miesto. Laure sa taška vyšmykla a vypadol z nej dar. Keď ho chytila, niečo z neho odpadlo. Bola to malá

obálka, ktorú zrejme babka dôkladne prilepila, a tak som si ju predtým nevšimla, pretože jej farba splývala s obalom. Laura ju schmatla a dala naspäť do tašky.

Podľa babkiných zvyklostí som hneď vedela, že som prišla minimálne o 10 eur.

Z tašky som vytiahla poslednú hygienickú vreckovku a hlasno vyfúkala nos.

Laura sa po chvíli pousmiala a povedala opäť ráznym hlasom: „*Kto si dá tortu?*“